

al qui era el seu fill en el peregrinar per aquest món, ara, en el moment de la seva mort, Maria l'aculli i el presenti al seu Fill, Jesucrist, perquè el reconegui entre els seus servidors fidels i prudents a qui va encomanar la seva casa i li faci el do de l'eternitat feliç, en què Crist serà tot per a tots. Amén.

FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM

Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Manresa, 21-2-2023

Santíssima Trinitat - C

Sr. Rector d'aquesta Parròquia de la Mare de Déu del Carme,

Sr. Alcalde d'aquesta ciutat de Manresa,

Srs. Regidors,

Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum,

Membres del Gremi de la Construcció de Manresa i Comarques, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any,

Germans tots, fills estimats de Déu.

Celebrem amb goig la festa de la Misteriosa Llum, en què recordem el miracle que, segons la tradició, va posar fi al conflicte entre la ciutat i el bisbe per la construcció de la sèquia, la qual duu aigua del Llobregat a la ciutat de Manresa, abocant-se al final al riu Cardener, afluent del mateix Llobregat. Van ser aquells anys del segle XIV uns moments de molt sofriment, pels anys de secada i per la pesta negra; per això era molt necessari trobar el punt adequat per a la solució del conflicte i obrir camins d'esperança per als manresans. I així fou, com cantem en els Goigs de la Llum: «Aquella llum resplendent, / tan gentil, tan clara i pura, / la Trinitat ens figura, / Misteri tan excel·lent.» Així aquella llum va fer possible que la pau retornés a la capital del Bages i s'acabés el conflicte amb el bisbe. Segons la declaració de més de vuitanta persones, el 21 de febrer de 1345, estant alguns d'ells a l'església del Carme van veure damunt l'altar o capella de la Santíssima Trinitat d'aquest temple –en paraules textuais dels testimonis– «una flama o senyal blanc i resplendent, semblant a una estrella, que sortint de dita capella va pujar suaument fins a la volta de l'església». Tres vegades la llum misteriosa va anar i tornar de l'altar de la Trinitat a la volta principal de la nau del temple, damunt l'altar major, i una altra va baixar d'aquí a la capella de la Santa Creu

o del Sant Salvador. Aquesta misteriosa llum va apressar la misericòrdia del bisbe per a aixecar l'excomunió i l'entredit amb què tenia castigats els manresans; i, per tant, la construcció de la sèquia va fer possible que l'aigua regués els camps de la ciutat.

L'aigua i la llum estan unides, en aquesta festa de la Misteriosa Llum; aigua i llum que són signes de vida; encara més, són realitats necessàries per a la vida. D'això en saben molt els pagesos i és l'experiència de tothom: sense llum i aigua no hi pot haver vida. L'ofici de la Misteriosa Llum pren el seu contingut eucològic de la litúrgia de la solemnitat de la Santíssima Trinitat, misteri fontal de la nostra fe, la qual professa la Trinitat Santíssima com a font de tot el que existeix. Darrere la immensitat de l'Univers i del misteri de tota persona humana hi ha el Misteri – amb majúscula– de la comunió en Déu, únic en la seva essència, divina, i tri en les persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant. Aquesta afirmació aporta llum a l'enigma de la mateixa existència humana i als interrogants profunds que sorgeixen en el cor de tot ésser humà. Si la llum és necessària i imprescindible per a la vida, la llum de la fe és una necessitat perquè tota persona trobi el seu sentit i visqui amb plenitud. Intentar d'esborrar el sentit de Déu i negligir la recerca d'ell en el cor de l'individu és anar contra la seva identitat més pregona, contra el seu anhel més profund. Com deia el venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic: «Sempre que hi ha un menyspreu de Déu se segueix la ignomínia de l'home.» O també, com avisa el Concili Vaticà II: «Sense Creador la criatura s'evapora [...]. Més encara, en oblidar Déu, la mateixa criatura s'enfosqueix» (GS, 36).

Els administradors de la Festa de la Llum d'enguany són el Gremi de la Construcció de Manresa i comarques; un gremi que, justament aquest febrer del 2023, celebra el setè centenari de la seva creació. Va néixer com a Confraria de Mestres d'Obres de Santa Clara i Santa Llúcia en aquell moment històric de gran desenvolupament de la ciutat i amb grans construccions com la Seu, l'església del Carme i la de Sant Domènec, com també el Pont Nou, entre altres obres. Són set-cents anys d'una institució que reclama la nostra admiració i ens parla de la necessitat de construir, de refermar, de restaurar; això s'ha de fer en el camp de les construccions materials, certament, però també en els altres àmbits de la vida personal, familiar i social.

És clar que és més fàcil enderrocar que no pas construir. Enderrocar solament demana força; i quan aquest enderrocar comporta motivacions d'odi, que l'únic que desitja és veure desaparèixer una obra, encara és pitjor. En canvi, construir quelcom

requereix esmerçar una inversió motivada per unes necessitats dels individus o de les col·lectivitats; a més, exigeix un treball d'imaginació i enginy, a fi que el que es construeix obtingui el fi per al qual ha estat ideat. La pràctica de la construcció demana treball i perícia, així com els materials adients i oportuns. No es pot construir sense posar els fonaments i bastir estructures sòlides. A més, el treball ha de tenir en compte l'harmonia i la bellesa unides a les altres finalitats. Els petits detalls ben pensats fan agradables els usos dels qui en gaudiran. Construir demana, doncs, esforç, perícia, dedicació, constància i mestratge. El de paleta és certament un ofici necessari ara com sempre. La societat ha de vetllar perquè els oficis fonamentals no es perdin, per al bé de les persones i famílies. Els cristians sabem que Jesús, seguint la mestria de sant Josep, va aprendre un ofici que apareix en el grec original dels evangelis amb el terme *tékton*, que incloïa tant fer de fuster com de paleta i oficis semblants. Per això és necessari afirmar amb força: «Que no es perdin els oficis entre nosaltres!» Que les noves tecnologies no ens facin perdre el treball de les nostres mans i de la nostra intel·ligència!

El Misteri de Déu Trinitat que se'ns presenta en la festa de la Misteriosa Llum ens fa contemplar l'obra de Déu en la creació. En la primera lectura que ens ha estat proclamada, el llibre dels Proverbis presentava l'obra del Creador: quan ell instal·lava la volta del cel... quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans... quan construïa els fonaments de la terra... Adonem-nos com sembla que l'obra creadora sigui feta talment com un paleta fa una construcció. Sí, de les mans creadores del Pare; encara més, del cor de Déu ha brollat tot el que existeix, amb totes i cada una de les persones que han existit, existeixen o existiran fins a la fi del món. Tota la immensitat de l'univers és obra de Déu, tot individu és creació divina, fruit del seu amor; i fins i tot es pot parlar d'una creació contínua, perquè ell ho manté amb la seva providència.

L'obra de Déu és meravellosa i mai no podrem cantar prou, agraïts, la seva grandesa. Les descobertes de la ciència, per als qui tenim fe, són motiu de més i més admiració per l'obra del Creador. L'agraïment a ell és el primer principi de la virtut de la religió, que s'entén dins la virtut de la justícia. Reconèixer Déu com a font de tot el que tenim i del que som, és el primer acte de justícia que ha de practicar tota persona. ¿Com podem deixar de reconèixer l'obra de Déu que hem rebut de manera gratuïta per a poder viure amb llibertat i justícia? Que Déu mateix ens deslliuri de la ceguesa de no reconèixer la seva obra!

Aquest reconeixement de justícia ens demana, al mateix temps, tenir cura de la creació sencera, començant per les persones, sense cap distinció. La cura de la creació amb la característica del que Francesc, papa, anomena «ecologia integral», ens urgeix la custòdia de tot el que ha estat creat, posant sempre l'ésser humà al bell mig. De fet, quan l'avarícia i l'egoisme són motiu d'alguna acció contra les coses creades, sigui la naturalesa siguin les persones, les quals tenen com a raó de ser solament l'amor de Déu i res més que l'amor de Déu, els qui primer en sofreixen les conseqüències són els més pobres, els descartats de les nostres societats. No hi ha autèntica construcció quan el motiu no és la fraternitat i l'amor; llavors el que en realitat hi ha és destrucció i enderrocament. En aquesta mateixa línia és també important d'insistir que l'autèntica ecologia ens demana el respecte a l'obra del Creador en la mateixa persona humana. Desfer l'obra de Déu en l'ésser humà, en qualsevol moment de la seva existència, és causa de sofriments en els mateixos individus i també en els qui desfan l'obra d'amor de Déu. Per això, que Déu ens deslliuri de fer mal a cap criatura seva, estimada d'ell com a única i irreplicable als seus ulls!

Germans estimats, que la llum del cel ens il·lumini en aquests moments de la història que ens pertoca de viure, a fi que continuem avançant pels camins de la prosperitat autèntica, tenint sempre com a centre les persones concretes en les seves necessitats. Que el Senyor ens atorgui la seva gràcia abundosa, com l'aigua que no cessa d'avançar per la sèquia, per tal que la veritat i l'amor siguin sempre els companys de la llibertat a què aspira tota persona i tot poble! Que santa Maria, sota l'advocació del Carme en aquest temple, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.